

Παναγιώτης Κερασίδης

Περνώντας μέσ' από τὸ ἐρεθισμένο πρόσωπό μου, καθώς βγαίνει
στὸν κόσμο ἡ στιγμή τσακίζεται.

Τὸ ξυπνητήρι δὲ χτύπησε·

γι' αὐτὸ ἐτοιμάζομαι νὰ τὸ διορθώσω μ' ἓνα ἐπίμονο κοίταγμα
συγκεκριμένο,

σὰν νὰ πετάω πάνω.

Μπορῶ νὰ γελάσω μ' αὐτὸ καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα τραγικά ποῦ
μοῦ ἀραδιάζεις στὴ χούφτα μου

μπορῶ μ' αὐτὰ νὰ σὲ χαϊδέψω σ' ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο
ἀνοίγοντας ἔτσι τὴ μνήμη σου στὴ νύχτα ποῦ δὲν εἶχες φόβο.

Οἱ ιδέες σου εἶναι κουρασμένες,
καὶ μόνη σου τὸ λές: ἂι στὸ διάολο ιδέες κριτική κουτσομπολιὸ
τὰ βαρέθηκα ὅλα,

πᾶμε μία βόλτα στὴν κρύα νύχτα.

Τὴν νύχτα τὴν κάνουμε ὅ,τι θέλουμε.

Τὸ πρωτὶ ξυπνάω μόνος καὶ κοιτάω ἔξω.

Τι ὥραϊα ποῦ εἶναι!

Θέλω γυναίκα.

Νὰ μένω μόνος καὶ μετὰ ἀπ' αὐτήν.

Τι ὄνειρο ἦταν αὐτὸ ποῦ εἶδα!

Γίνεται μιὰ ἐπίθεση ιδεολογική

οἱ φωλιές ἀμύνονται μὲ τὴν μεθυστική ἀνατριχίλα τῶν κραυγῶν.

Κάθε μέρα γίνεται καὶ κάποια ἀλλαγὴ,

τὸ φωτεινὸ σου πρόσωπο μυστήριο συμβολίζει τὸ ρηθέν: «τὰ
πάντα ρεῖ».

Τὰ δάχτυλά σου μπαίνουν στὸ σῶμα μου

δοκιμάζοντας νὰ παίξουν τὸ παιχνίδι τῆς ἀνάστασης.

Τὰ δάκρυά σου εἶναι γιὰ τὰ μικρά καὶ τὰ μεγάλα παιδιά πεδίων
μάχης.

Ζεῖ εἰσπνέοντας ὁλόκληρη τὰ τρομερὰ χάρδια.

Τὸ κορμί της ἐν στύσει

ἀπειλεῖ τίς περιπλανώμενες ιδέες μιᾶς ἀσφαλοῦς καρέκλας.

Εὐθύμιος Λιόγας

Χιμαιρική ζωή, φίδια γυμνά γλιστροῦν, ξαπλωμένα κορμιά σὲ
λήθαργο κινοῦν τίς ἄκρες τῆς φωνῆς τους μὲ μισόλογα. Φεύ-
γουν κι οἱ μέρες μας μὲ θλίψη γοργὰ κυττώντας τὴν ἀνοιξη.
Θαμπὰ σὲ θυμᾶμαι καθὼς ἔρχεσαι. Ἡ μέρα τῆς προσφορᾶς ξα-
νοίγεται στίς ἀναμενόμενες στιγμές τῆς καταστροφῆς. Σπάζει ἡ